

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobkyně: **ENERGIE Holding a.s.**, IČO: 27594301,
sídlem Kačírkova 982/4, Jinonice, 158 00 Praha 5,
zastoupená Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem,
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec IV - Perštýn,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a
stavebního řádu,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2021, č. j. KUUK/118365/2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2021, č. j. KUUK/118365/2021, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Městského úřadu Louny, odboru stavebního úřadu, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. MULNCJ 13258/2021 ze dne 16. 2. 2021 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla podle ust. § 115 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 18c vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, povolena stavba „změna zdroje tepla a TUV, X (dále jen „stavba“), na pozemku parc. č. X v k.ú. X. Žalobkyně se současně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě nejprve stručně shrnula dosavadní průběh projednávané věci. Následně upozornila na to, že v rámci své podnikatelské činnosti mj. vyrábí tepelnou energii a dále tuto tepelnou energii rozvádí, přičemž k rozvodu tepelné energie používá soustavu zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“), jak je tato definována v § 2 odst. 2, písm. c), bodu 14. energetického zákona. Má za to, že SZTE je nemovitou věcí a je stavbou ve smyslu § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Správním orgánům žalobkyně vytýkala porušení ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť dostatečně nezjistily skutkový stav věci důležitý pro rozhodnutí ve věci samé, konkrétně nezjistily, jaké části domovních rozvodů tepla jsou majetkem vlastníků jednotek v domě, resp. jaké části domovních rozvodů jsou ve vlastnictví žalobkyně, neurčily tak řádně rozhraní vlastnického práva. Příčinou nedostatečného zjištění skutkového stavu je skutečnost, že správní orgán prvního stupně upustil od místního šetření.
3. Důsledkem tohoto pochybení správní orgány obou stupňů neposkytly žalobkyni dostatečnou ochranu jejího majetku (SZTE, resp. rozvodnému tepelnému zařízení), které tvoří nejméně kompaktní předávací stanice; armatury; zásobník vody; potrubní rozvody – přívodní, zpáteční a cirkulace; měřidla; signalizační kabely – poruch, a další zařízení, a které je umístěno v budově X, č. p. XA, XB postavené na pozemku p. č. X v k. ú. X, jehož je součástí (dále jen „budova“), když v rozhodnutích nestanovily žalobkyni požadované podmínky pro provedení stavby. Jedná se o tyto podmínky - veškerá stavební činnost může být prováděna mimo otopné období; použití strojní mechanizace je možné pouze na základě předchozího písemného souhlasu provozovatele teplárenského zařízení a držitele licence pro rozvod tepelné energie (žalobkyně); zásah do uzavíracích armatur je možný pouze se souhlasem provozovatele teplárenského zařízení a držitele licence pro rozvod tepelné energie (žalobkyně), a to v souvislosti s odpojením a demontáží přípojky a odpojením a demontáží předávací stanice; všechny práce bude provádět řádně proškolený zhotovitel, který bude řádně pojištěn; v případě prací na teplárenském zařízení je tyto oprávněna činit pouze osoba schválená (odsouhlasená) společností, před započítím prací a stavebních činností budou v prostoru výstavby vytýčeny sítě všech provozovatelů technické infrastruktury a bude o tom proveden zápis do stavebního deníku, v průběhu provádění prací bude zařízení ve vlastnictví společnosti řádně zabezpečeno proti poškození vzniklému stavební činností (prach) a též proti vstupu nepovolané osoby; bude minimalizována doba přerušení dodávky teplé energie do ostatních objektů připojených na soustavu SZTE, kdy tato doba bude předem odsouhlasena společností, bude provedena tlaková zkouška topnou vodou, budou opraveny tepelné izolace, v průběhu jednotlivých etap prováděných prací budou pracovníci technického oddělení společnosti předem v dostatečném předstihu vyzváni k provedení kontroly, o této kontrole bude proveden zápis ve stavebním deníku, stavebník se v průběhu stavby zavazuje zdržet jakékoliv činnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kterou by omezoval či narušoval práva společnosti plynoucí z energetického zákona či věcného břemene k přístupu a provozu teplárenského zařízení dle § 77 odst. 5 písm. b), § 87 odst. 6 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v účinném znění (dále jen „energetický zákon“); stavbu lze zřídit nebo provozovat pouze v případě, že bude uzavřena dohoda s držitelem licence na rozvod tepelné energie dle § 77 odst. 4 energetického zákona, a to po jejím uzavření; nebo v případě, že dojde k odstranění rozvodného tepelného zařízení z budovy po odsouhlasení tohoto odstranění, co do rozsahu činností ze strany jeho vlastníka a po úhradě nákladů spojených se změnou způsobu vytápění (§ 77 odst. 5 energetického zákona); veškeré stavební činnosti lze realizovat pouze v době přerušení dodávky tepelné energie; v případě pohybu v ochranném pásmu teplárenského zařízení či činnosti v ochranném pásmu teplárenského zařízení musí stavebník dodržet povinnosti stanovené § 87 odst. 4 energetického zákona, jedná-li se o pohyb či činnosti v budově, pak povinnosti dle § 87 odst. energetického zákona. Uvedené podmínky požadovala žalobkyně zahrnout již do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve svém vyjádření k žádosti stavebníka o vydání stavebního povolení. Správní orgán prvního stupně však tyto podmínky k ochraně SZTE při provádění stavby a při jejím užívání nestanovil, přičemž konstatoval, že není oprávněn zkoumat vliv změny způsobu vytápění, nebo dokonce stanovovat podmínky, které vycházejí ze smluvních vztahů.

4. Zásah do vlastnických práv žalobkyně a věcných břemen dle energetického zákona vysvětlila žalobkyně tím, že SZTE je funkční celek, který slouží k zásobování tepelnou energií celé řadě odběratelů. Žalobkyně namítala možnost ovlivnění teplotnosné látky či termodynamických vlastností (tlak či jiné parametry), poukázala na možný následek, který může vzniknout samotnou výstavbou nového zdroje v okamžiku, pokud nebude budova od SZTE odpojena a nebude odstraněno rozvodné tepelné zařízení (tj. např. náhodné poškození, napojení nového zdroje na domovní rozvody atd.). Tento stav hrozícího poškození SZTE či ovlivnění teplotnosné látky trvá neustále po dobu, kdy je budova napojena na rozvodné tepelné zařízení, které je umístěno v budově, tj. budova je s ním funkčně přímo propojena (a to bez ohledu na skutečnost, zda jsou, nebo nejsou uzavřeny armatury). Jedná se o stav, kdy do domu přichází tepelná energie ze zdroje SZTE (k armaturám či do jiného místa) a na druhé straně tohoto místa je tepelná energie z nového zdroje, kdy obě tato místa jsou propojena.
5. Žalobkyně poukázala na to, že již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítala absenci ochrany SZTE a požadovala zahrnutí podmínek k její ochraně, přičemž jde o námitku zcela v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, kdy se předmětná námitka dotýkala přímo jejího vlastnictví, avšak správní orgán prvního stupně odmítl poskytnout žalobkyni spravedlnost, aby ochránil její vlastnictví před poškozením, zničením či jinou činností. Žalovaný tuto námitku neshledal důvodnou, kdy uvedl, že podmínky realizace odpojení od SZTE vyplývají ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a stavebníkem. Pro takový závěr přitom neexistuje opora ve spise. Ve spise se nenachází žádná smlouva či jiné soukromoprávní jednání mezi žalobkyní a stavebníkem, ze kterého by vyplýval určitý způsob odpojení.
6. Žalobkyně shledala ve způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s řadou dalších jejích námitek (námitky označené v odvolání body 4 – 10), vrchnostenský přístup ze strany žalovaného, pokud tak učinil strohým konstatováním, že námitka přesahuje § 114 odst. 1 stavebního zákona. Tímto vyjádřením nedůvodnosti námitek porušil dle názoru žalobkyně

žalovaný svou povinnost chovat se k dotčeným osobám zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.

7. Dále žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí ohledně otázky ekonomické přijatelnosti nového zdroje dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, kdy je povinností stavebních úřadů tuto otázku posoudit a vyřešit. Nepřezkoumatelným pak shledala žalobkyně rozhodnutí žalovaného i ohledně vypořádání její odvolací námítky, že průkaz energetické náročnosti budovy definuje jiný zdroj tepla, než který je uveden ve stavebním povolení.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K jednotlivým žalobním bodům uvedl následující. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci důležitý pro rozhodnutí, když nezjistily, jaké části domovních rozvodů tepla jsou vlastnictvím vlastníků jednotek v domě, a s poukazem na ust. § 509 občanského zákoníku má za to, že vlastnictví k tomuto zařízení náleží žalobkyni. O vlastnictví vnitřního rozvodného potrubí, na němž bylo navrhováno napojení nového zdroje tepla, nebylo v průběhu řízení pochyb. Stavbami a zařízeními podle uvedeného ustanovení občanského zákoníku jsou myšleny stavby a zařízení umístěné na pozemcích, jako jsou např. výměňkové stanice, trafostanice, kanalizační jímky apod. Vnitřní rozvody energií jsou z občanskoprávního hlediska součástí stavby, tudíž ve vlastnictví majitele objektu. Konstrukce předestřená žalobkyní, že část vnitřních rozvodů byla vlastnictvím žalobkyně, je proto pojmově vyloučena.
9. K námitce žalobkyně o absenci jejího souhlasu k zásahu do teplotního zařízení, kdy stavebník jako předmět žádosti vymezil nejen instalaci nového zdroje, ale také odpojení a demontáž technologie ve vlastnictví žalobkyně, se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že nejde o případ uvedený v ust. § 77 odst. 4 energetického zákona. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že zásah do uzavíracích armatur v souvislosti s odpojením a demontáží přípojky a odpojením a demontáží kompaktní předávací stanice (dále jen „KPS“) je možný pouze se souhlasem provozovatele SZTE na základě příslušného povolení, pak z toho jednoznačně plyne, že souhlasu žalobkyně je třeba pouze pro případné odpojení a demontáž přípojky a KPS, což však není předmětem tohoto stavebního řízení. V rámci stavby nedojde k zásahu do zařízení ve vlastnictví žalobkyně, k odpojení od SZTE dojde za KPS na vnitřních rozvodech ve vlastnictví stavebníka.
10. K žalobní námitce, že žalovaný důkaz místním šetřením nahradil projektovou dokumentací, kterou mu stavebník předložil, kdy neověřil skutečné poměry (vlastnictví tepelných rozvodů), žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení neprovádí místní šetření, ale při posouzení odvolání vychází z podkladů, které jsou součástí spisové složky a z nichž vycházel správní orgán prvního stupně. I ten má přitom možnost upustit od ústního jednání, jsou-li mu poměry na staveništi známy. V daném případě neměl žalovaný ani správní orgán prvního stupně o vlastnictví zařízení, na němž je stavba navrhována, pochybnosti, neboť v podkladech rozhodnutí bylo jednoznačně identifikováno vnitřní rozvodné potrubí ve vlastnictví majitele objektu, na němž bylo navrhováno napojení nového zdroje tepla. Žalovaný současně poznamenal, že ohledání tohoto potrubí by nemohlo poskytnout informaci o jeho vlastníkově.
11. Pokud žalobkyně shledává ve vypořádání jejích odvolacích námitek č. 4 - 10 vrchnostenský přístup žalovaného, pak k tomu žalovaný zdůraznil za podpory citace § 114 odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavebního zákona, že tyto odvolací námitky překračovaly rámec uvedeného zákonného ustanovení, neboť nesměřovaly k dotčení vlastnického práva, které žalobkyni zakládá postavení účastníka vedeného stavebního řízení.

12. K žalobním bodům, které se týkají ekonomické přijatelnosti nového zdroje tepla a průkazu energetické náročnosti budovy, žalovaný uvedl, že i tyto námitky přesahují rámec oprávnění podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, což již žalovaný zmínil v napadeném rozhodnutí.

Replika žalobkyně

13. K vyjádření žalovaného k žalobě podala žalobkyně repliku, v níž poukázala na skutečnost, že současné občanské právo nepovažuje budovu za samostatnou věc, kdy ta je součástí pozemku. Proto úvaha žalovaného o tom, že rozvody tepla v domě jsou součástí budovy, nemá bez dalšího skutkového zjištění oporu v zákoně. Při hodnocení uvedeného je nutno kromě § 509 občanského zákoníku dále vycházet z § 2 odst. 2 písm. c) bodu 10., 11., 14. a 15. energetického zákona, který definuje soustavu zásobování tepelnou energií, rozvodné tepelné zařízení, tepelnou přípojku či předávací stanici, přičemž k těmto samostatným věcem (k předávací stanici) náleží další součásti, zejména samotné potrubní rozvody, které jsou umístěny přímo v budově. Energetický zákon tedy vylučuje úvahu žalovaného o tom, že „vše, co je v budově“ je součástí budovy.
14. Aniž žalobkyně činila sporným, že by každá budova měla své vnitřní domovní rozvody tepla, které jsou její součástí, požadoval po správních orgánech, aby v rámci stavebního řízení jasně určily hranici, u které se vlastnictví těchto rozvodů mění, a to z vlastnictví žalobkyně na vlastnictví (spoluvlastnictví) vlastníků jednotek v domě. Opakovaně zdůraznila, že vlastnictví nelze prokazovat projektovou dokumentací, kterou předložil ve stavebním řízení stavebník, a která v sobě obsahuje pouze návrh stavebního záměru. Správní orgány se otázkou vlastnictví rozvodů v domě nijak nezabývaly, a ve spisovém materiálu k tomu nejsou žádné relevantní podklady.
15. Přestože žalobkyně chápe rozdíl (v energetickém zákoně) mezi pojmy změna způsobu vytápění (§ 77 odst. 5) a zřízení náhradního či jiného zdroje (§ 77 odst. 4), má za to, že je na místě, aby s ním byla uzavřena dohoda ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona za účelem zajištění ochrany vlastnictví žalobkyně k SZTE nebo aby stavební úřad určil ve stavebním povolení a následně i v kolaudačním souhlasu (jasné podmínky, které budou SZTE chránit, když je nutné mít na zřeteli, že SZTE byla zřízena a je provozována ve veřejném zájmu, tj. její ochrana je žádoucí.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem vyslovila souhlas ve své replice k vyjádření žalovaného k žalobě, a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

18. Po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Z obsahu spisové dokumentace předložené žalovaným byly zjištěny následující podstatné skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Dne 12. 8. 2020 podalo Společenství vlastníků pro dům č. p. 2254, 225, Louny, jakožto stavebník, u správního orgánu prvního stupně žádost o stavební povolení stavby. Realizací stavby mělo dojít dle předložené projektové dokumentace k výměně zdroje tepla pro vytápění a přípravu TUV. Navržena byla kaskáda čtyř invertorových tepelných čerpadel Stiebel Eltron WPL 23 I systému vzduch – voda s bivalentním zdrojem – elektro. Byla zvolena varianta s vnitřní instalací a sacím a výfukovým vzduchovým potrubím. Pro přípravu TUV byly navrženy 2 propojené akumulční zásobníky, každý o objemu 835 l. Strojovna tepelných čerpadel má být osazena v I. podzemní podlaží, součástí bude přestavba okenních otvorů. Stávající topný systém a rozvody budou zachovány. Dům bude odpojen od centrálního zásobování teplem. Stavebníkem byla doložena, krom projektové dokumentce, též stanoviska, resp. vyjádření orgánů státní správy. Správní orgán prvního stupně oznámením ze dne 23. 12. 2020, č. j. MULN/11293/2020/SU/AK, sdělil účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení a stanovil lhůtu pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů a námitek účastníků. Této možnosti využila žalobkyně a podala námítky, v nichž nejprve uvedla skutečnosti, jimiž dokládala své účastenství v řízení podle stavebního zákona, energetického zákona a občanského zákoníku - stavebním záměrem dochází k přímému zásahu do jejího vlastnického práva k SZTE, zejména její části (rozvodnému tepelnému zařízení, které je umístěno v budově, resp. do práv odpovídajících věcnému břemeni k vedení SZTE, která je umístěna mimo pozemek vlastní stavby, ale je stavbou přímo dotčena. Podle žalobkyně nemělo být řízení zahájeno, neboť stavebník nedoložil veškeré podklady. Jednotlivými námitkami pak rozporovala úplnost projektové dokumentace, namítala neúplné závazné stanovisko krajské hygienické stanice, absenci vypořádání se s ochranou SZTE ve veřejném zájmu ve stanoviscích dotčených orgánů a požadovala, aby v rozhodnutí o povolení stavby byly stavebníkovi stanoveny konkrétní podmínky pro její provedení pro zajištění ochrany SZTE v majetku žalobkyně a ochranu věcného břemene, a aby byl zohledněn při rozhodnutí veřejný zájem na zřízení provozu SZTE.
20. Dne 16. 2. 2021 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž je uvedeno, co je předmětem stavby, jsou v něm stanoveny podmínky pro její provedení ve smyslu závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy a uložení povinnosti stavebníku požádat stavební úřad po dokončení stavby o vydání kolaudačního rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí plyne, že správní orgán prvního stupně reagoval na námitku žalobkyně a vyzval stavebníka k odstranění nedostatků v projektové dokumentaci, která postrádala řešení odpojení systému vytápění od stávajícího zdroje, přičemž nedostatky v projektové dokumentaci byly odstraněny dne 22. 12. 2020. Správní orgán prvního stupně upustil podle § 112 odst. 2 stavebního zákona od ohledání na místě a ústního jednání, neboť mu poměry staveniště byly dobře známy a žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poskytovala dostatečné podklady pro posouzení stavby. Správní orgán prvního stupně přezkoumal žádost stavebníka z hledisek uvedených v § 111 stavebního zákona a zjistil, že jejím uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Protože pak i projektová dokumentace splňuje obecné požadavky na výstavbu, správní orgán prvního stupně neshledal důvody, které by mu bránily v povolení stavby. Námitky žalobkyně správní orgán prvního stupně zamítl, přičemž s každou jednotlivou námitkou se samostatně vypořádal.

21. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, v němž v souhrnu namítala, že správní orgán prvního stupně neposkytl v rozhodnutí náležitou ochranu SZTE ve vlastnictví žalobkyně, kdy neuvedl v obsahu podmínek ani jednu, která by zajišťovala ochranu SZTE při realizaci stavby, a tím přímo zasáhl do veřejného subjektivního práva žalobkyně. Dále pak žalobkyně v odvolání pouze obecně a bez bližší specifikace namítala nepřezkoumatelnost mj. v otázce aplikace § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší.
22. V odvolacím řízení byl spis doplněn o průkaz energetické náročnosti budovy ev. č. X vypracovaný Ing. V. R. (dále jen „průkaz“), a žalobkyně doplnila své odvolání o námitku, že v projektové dokumentaci je uveden jiný tepelný výkon, než jaký je uveden v průkazu a tento rozdíl není vysvětlen; průkaz konstatuje, že je soustava zásobování tepelnou energií pro stavebníka ekonomicky přijatelná, ač toto ve vztahu k SZTE posuzují stavební úřady; průkaz má být součástí projektové dokumentace při posouzení dotčených orgánů. Následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
23. K odvolacím námitkám žalovaný dle obsahu odůvodnění uvedl, že námitku žalobkyně o nezajištění ochrany vlastnictví žalobkyně neshledává důvodnou, neboť se ztotožňuje s názorem správního orgánu prvního stupně, že podmínky realizace odpojení od SZTE vyplývají ze soukromoprávního vztahu mezi odvolatelem a stavebníkem. Zdůraznil, že z předložené projektové dokumentace vyplývá, že napojení nového způsobu vytápění bude provedeno za výstupními ventily ze stávající kompaktní předávací stanice v majetku žalobkyně napojením na stávající ležatý rozvod ve vlastnictví stavebníka. Navrhovaným záměrem nebude nikterak zasahováno do zařízení ve vlastnictví žalobkyně umístěného v objektu č. p. XA. Požadavky, které žalobkyně požaduje zahrnout do podmínek rozhodnutí, se netýkají ochrany vlastnických práv zakládajících účastenství žalobkyně ve stavebním řízení, ale směřují k ochraně SZTE jako celku.
24. K námitce žalobkyně, že neexistuje jediný důkaz, že navrhované zásahy na potrubních rozvodech v budově, které mají být stavební činností, jsou zásahy do vlastnictví stavebníka, když navíc existuje zákonná domněnka, že součástí liniových staveb jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí, žalovaný uvedl, že stavbami a zařízeními podle žalobkyně uvedeného ustanovení občanského zákoníku jsou myšleny stavby a zařízení umístěné na pozemcích, jako jsou např. výměňkové stanice, trafostanice, kanalizační jímky apod. Vnitřní rozvody energií však jsou součástí stavby, a tudíž jsou ve vlastnictví majitele objektu.
25. K námitce žalobkyně ohledně nezbytnosti předchozí písemné dohody mezi odběratelem a držitelem licence pro rozvod tepelné energie pro zahájení stavebního řízení a ve vztahu k této dohodě i povinnosti správního orgánu zkoumat, zda se jedná o zřízení náhradního či jiného zdroje, nebo zda dochází ke změně způsobu vytápění, žalovaný konstatoval, že v daném případě nejsou pochybnosti o tom, co je předmětem daného stavebního řízení. Z

předložené projektové dokumentace je naprosto zřejmé, že se jedná o změnu způsobu vytápění, při níž dojde k odpojení od stávajícího způsobu vytápění, tj. SZTE (ust. § 77 odst. 5 energetického zákona). Nejde tedy o případ uvedený v ust. § 77 odst. 4 energetického zákona, tedy o zřízení náhradního zdroje ani jiného zdroje, který je propojen s rozvodným tepelným zařízením ve vlastnictví žalobkyně, a tudíž není třeba jeho souhlasu podle ust. § 77 odst. 4 energetického zákona.

26. K námitkám žalobkyně, že souhlas dle § 184a stavebního zákona musí být vyznačen na situačním výkresu dokumentace nebo projektové dokumentace; že nebyly zjištěny souhlasy všech složek orgánu ochrany životního prostředí; že je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné v otázce aplikace § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší; že z projektové dokumentace vyplývá, že má být instalován zdroj, jehož celkový výkon je jiný než uvádí průkaz a tento rozdíl není v průkazu nijak zdůvodněn; že z průkazu vyplývá pro stavebníka ekonomická přijatelnost navrhovaného záměru, kterou ovšem posuzuje stavební úřad; a že průkaz je třeba předložit dotčeným orgánům k doplnění závazných stanovisek, žalovaný konstatoval, že jde o námitky přesahující rámec oprávnění podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, a proto k nim nepřihlížel.
27. Dříve, než soud přistoupil k vlastnímu posouzení věci, musel se vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se správní orgány dostatečně nezabývaly otázkou ekonomické přijatelnosti nového zdroje dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, kdy je povinností stavebních úřadů tuto otázku posoudit a vyřešit; a dále její odvolací námitkou, že průkaz energetické náročnosti budovy definuje jiný zdroj tepla, než který je uveden ve stavebním povolení. Vzhledem k tomu, že jen přezkoumatelné správní rozhodnutí je způsobilé následného soudního přezkumu, musel by se soud touto otázkou ostatně zabývat i sám z úřední povinnosti.
28. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je nutné považovat takové rozhodnutí, které nemá žádné odůvodnění nebo z něhož nevyplývá, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015 - 29).
29. Ve vztahu k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi žalobcem uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. V tomto směru lze pro stručnost odkázat na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74.

30. Na tomto místě je třeba zdůraznit specifické postavení žalobkyně v daném správním řízení. Žalobkyně v něm nebyla ani stavebníkem, kterému bylo stavební povolení přímo adresováno, ani nebyla účastníkem stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a existence obchodního vztahu s odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie, ale byla účastníkem řízení z důvodu vyplývajícího z § 109 písm. d) stavebního zákona jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do domu stavebníka. S ohledem na tuto skutečnost měla omezenou možnost uplatňovat výhrady proti povolované stavbě, neboť mohla ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet jen námitky související s přímým dotčením svých práv. K tomuto závěru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, z něhož se podává, že ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona „*neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech*

zakládajících účastenství. (...) Skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovatelce (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů. (...) Podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je nezbytné projednat změnu vytápění stavby ve stavebním řízení. To znamená, že energetický zákon ve své své první podmínce - provedení stavebního řízení - nedává stěžovatelce více práv, než má ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s důvodem svého účastenství. Stěžovatelka dále nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na právech ani z hlediska druhé podmínky energetického zákona, již je souhlas orgánů ochrany životního prostředí. Ani v intencích otázek životního prostředí není stěžovatelka v pozici ochránce veřejného zájmu, neboť ten hájí příslušné orgány státní správy. Stěžovatelka není v kvalifikovaném postavení subjektu, jemuž je ochrana veřejného zájmu za určitých podmínek založena přímo zákonem, jako je tomu u občanských sdružení chránících přírodu a krajinu.“

31. Žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze obecně a bez bližší specifikace namítala nepřezkoumatelnost v otázce aplikace § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Po doplnění dokazování v odvolacím řízení o průkaz rozšířila své odvolání o námitku, že v projektové dokumentaci je uveden jiný tepelný výkon, než jaký je uveden v průkazu a tento rozdíl není vysvětlen; průkaz konstatuje, že je soustava zásobování tepelnou energií pro stavebníka ekonomicky přijatelná, ač toto ve vztahu k SZTE posuzují stavební úřady; průkaz má být součástí projektové dokumentace, která však nebyla v této podobě předložena k posouzení dotčeným orgánům. K oběma těmito námitkám žalovaný uvedl, že jde o námitky přesahující rámec oprávnění podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, a proto k nim nepřihlížel.
32. Skutečnost, že se žalovaný vypořádal s uvedenými námitkami stručně – jednou větou – nemá v daném případě za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. I z této jedné věty je patrné, že se žalovaný všemi odvolacími námitkami zabýval, přezkoumal, zda je žalobkyně ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona oprávněna takové námitky vznášet, do odůvodnění napadeného rozhodnutí promítl své úvahy, které jej vedly k závěru, že se jedná o námitky přesahující zákonný rozsah, a to zcela jednoznačně a srozumitelně (k tomu srov. bod 26. tohoto rozsudku). Zda je tento závěr správný či nikoli, bude

zdůvodněno v dalších bodech tohoto rozsudku. Nicméně již na tomto místě je třeba uzavřít, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

33. Zůstaneme-li tedy u žalobního tvrzení, že se žalovaný s poukazem na ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona nevypořádal s odvolací námitkou žalobkyně ohledně otázky ekonomické přijatelnosti nového zdroje dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, kdy je povinností stavebních úřadu tuto otázku posoudit a vyřešit; ani s jejím poukazem na skutečnost, že průkaz energetické náročnosti budovy definuje jiný zdroj tepla, než který je uveden ve stavebním povolení, pak soud shledal tuto námitku nedůvodnou.
34. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.
35. Podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší je právnická a fyzická osoba povinná, je-li to technicky možné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít pro vytápění teplo ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem. To neplatí, pokud energetický posudek prokáže, že využití tepla ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje energie, který není stacionárním zdrojem, není pro povinnou osobu ekonomicky přijatelné.
36. Podle § 77 odst. 5 energetického zákona, ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů, změna způsobu dodávky nebo změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.
37. Pokud jde o legitimaci žalobkyně (resp. jí podobných subjektů) a k přímému dotčení jejich práv v daném správním řízení, existuje ustálená a dlouhodobá judikatura správních soudů, která dopadá i na daný případ. Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013-56, konstatoval, že „aby se jednalo o námitku ve smyslu ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona, je nutné kumulativní splnění dvou podmínek: 1. musí se jednat o námitku, která směřuje proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů (věcný rozsah) a 2. účastník musí tvrdit přímé dotčení na svém vlastnickém právu nebo právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právu odpovídajícímu věcnému břemenu k stavbě nebo pozemku (osobní rozsah). Není-li některá z podmínek splněna, nejedná se o námitku, o níž by byl stavební úřad povinen rozhodnout.“
38. Pro závěr, že žalobkyně není subjektem oprávněným k podání námitek proti postupu správních orgánů v případě rozporu s ust. § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, a nelze jí přiznat ani oprávněnost k podání námitek ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění, lze aplikovat nejen rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, či ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 57/2014-38, nebo ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016-29, z něhož lze ocitovat, že „... stěžovatelka nemohla být případným porušením § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší přímo dotčena na svých právech souvisejících s Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účastenstvím ve stavebním řízení, tj. na vlastnickém právu k tepelnému zařízení. Posouzením ekonomické přijatelnosti se má na mysli ekonomicky přijatelné řešení pro stavebníka, nikoliv pro stěžovatelku.“, ale také nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, N 111/73 SbNU 757. I Ústavní soud v tomto svém nálezu vyslovil názor, že „stěžovatelka jako vlastník a provozovatel soustavy zásobování tepelnou energií není oprávněným subjektem k podání námitek proti postupu správních orgánů v rozporu s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Ochrana ovzduší je součástí práva na příznivé životní prostředí. Aktivně legitimovanými k ochraně tohoto práva jsou pouze fyzické osoby a ekologické spolky“.

39. Pokud tedy správní orgány ve svých rozhodnutích odmítly posuzovat námítky žalobkyně týkající se hodnocení ekonomické přijatelnosti záměru stavby podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší s tím, že jí takové námítky nepřísluší v daném řízení vznášet, pak plně respektovaly výše uvedené judikaturní závěry, když z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný odvolání žalobkyně posuzoval zcela v intencích § 114 odst. 1 stavebního zákona.
40. Stejný osud pak musely sdílet i další námítky žalobkyně – vyznačení souhlasu na situačním výkresu dokumentace, zajištění souhlasu orgánů ochrany životního prostředí, zdůvodnění rozdílného výkonu v průkazu, nepředložení průkazu dotčeným orgánům k doplnění stanovisek – kdy ani tyto námítky nepříslušely žalobkyni v daném správním řízení vznášet. V předmětné kauze mohlo být ve smyslu citovaného ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona přímo dotčeno pouze vlastnické právo žalobkyně k tepelným zařízením umístěným v budově, a to v případě, že by na těchto zařízeních byly číněny nějaké zásahy. Žalobkyně nebyla oprávněna vznášet nad vymezený rámec jiné projednatelné námítky. Ve stručném a jednoznačném posouzení námítky nelze shledat žalobkyni namítaný vrchnostenský přístup žalovaného, přičemž ani z obsahu správních spisů nebylo soudem zjištěno, že by správní orgány porušily některou ze zásad služby veřejnosti vyjádřených v jednotlivých odstavcích § 4 správního řádu.
41. Přestože tedy žalobkyni jakožto provozovateli (vlastníkovi SZTE) nepřísluší námítky na ochranu veřejného zájmu, mohla žalobkyně vznášet námítky z důvodu dotčení vlastnického práva či jiného věcného práva (k tomu lze poukázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27). Tyto i žalobou uplatněné zásadní námítky specifikovala žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že je vlastníkem SZTE, která je umístěna v budově, přičemž správní orgány neposkytly dostatečnou ochranu jejího majetku, když v rozhodnutích nestanovily žalobcem požadované podmínky pro provedení stavby.
42. Vlastnické právo stěžovatelky může být dotčeno pouze fyzickým zásahem do SZTE. Správní orgán prvního stupně pod bodem ad 2) svého rozhodnutí uvedl, že „Vlastní odpojení systému vytápění od stávajícího provozovatele CZT tato projektová dokumentace neřeší. V 1. PP objektu č. p. 2254 se nachází stávající prostor – „energetická místnost“ s instalovanou KPS, která je majetkem provozovatele SZTE, společnosti Energie Holding a.s. Realizace nového zdroje tepla pro předmětný objekt v podobě instalace tepelných čerpadel, dle této projektové dokumentace, není podmíněna demontáží stávající KPS. Veškeré zásahy do potrubních rozvodů topné soustavy objektu jsou navrženy až v částech rozvodů, které jsou v majetku majitele objektu. Je na dohodě majitele KPS – dodavatele tepla a vlastníka nemovitosti, zda bude zařízení demontováno, či bude ponecháno pro případné opětovné napojení v budoucích letech, v případě demontáže bude tato provedena dle pokynů majitele zařízení a zařízení bude dopraveno na teplárnu Louny západ č.p. X, Louny. Odpojení objektu X čp. XA, XB od CZT bude provedena dle technických požadavků provozovatele SZTE společnosti Energie Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.“

Holding a.s. Zásah do uzavíracích armatur v souvislosti s odpojením a demontáží přípojky a odpojením a demontáží KPS je možný pouze se souhlasem provozovatele SZTE na základě příslušného rozhodnutí stavebního úřadu.“ V bodě 4) rozhodnutí pak doplnil, že „*Samotným odpojením nebude jakkoliv zasahováno do majetku stávajícího dodavatele CZT a vlastníka KPS. Stavební úpravy budou probíhat na části odběrného zařízení za stávajícím měřičem tepla, tedy za místem, ve kterém přechází tepelná energie do vlastnictví SVJ.*“ Tyto závěry správního orgánu prvního stupně aproboval žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, a v bodě 1. na str. 3 dodal, že z předložené projektové dokumentace vyplývá, že napojení nového způsobu vytápění bude provedeno za výstupními ventily ze stávající kompaktní předávací stanice v majetku žalobkyně napojením na stávající ležatý rozvod ve vlastnictví stavebníka. Navrhovaným záměrem nebude nikterak zasahováno do zařízení ve vlastnictví žalobkyně.

43. Uvedené závěry žalobkyně v žalobě explicitně nerozporovala, pouze zcela v obecné rovině namítala, že tyto závěry správních orgánů nemají oporu v dokazování, neboť správní orgány obou stupňů rezignovaly na provedení důkazu místním šetřením, v důsledku čehož dospěly k nesprávným závěrům. Žalobkyně však neuvádí, jaké je dle jejího názoru rozhraní vlastnického práva ani neoznačuje důkazy k prokázání svého nekonkrétního tvrzení o nesprávnosti závěrů správních orgánů. Správní orgány obou stupňů přitom vycházely při svém rozhodnutí z provedeného důkazu – projektové dokumentace, resp. jejího dodatku č. 1, v němž jsou veškeré zásahy do potrubních rozvodů topné soustavy objektu navrženy až v částech rozvodů, které jsou v majetku majitele objektu. Lze si jen stěží představit, že by důkaz místním šetřením, tedy zjišťování situace na místě samém, mohlo údaje obsažené v projektové dokumentaci jakkoli změnit. Žalobkyně v žalobě neobjasnila, v čem konkrétně považuje citované závěry za nedostatečné, a nepřinesla žádná konkrétní tvrzení schopná tyto závěry vyvrátit. Pokud žalobkyně ve své replice namítala, že nebylo správními orgány přihlédnuto ke skutečnosti, že podle občanského práva není budova samostatnou věcí, ale je považována za součást pozemku, pak není nikterak zřejmé, jak by mohla tato skutečnost ovlivnit závěry správních orgánů o tom, že nebude nikterak narušeno vlastnictví žalobkyně k SZTE, neboť k zásahům do potrubních rozvodů topné soustavy objektu dojde v budově ve vlastnictví stavebníka. Pro toto posouzení je vskutku nerozhodné, zda je budova v právním slova smyslu součástí pozemku nebo samostatnou nemovitou věcí. Soud proto uzavírá, že stavebním záměrem nebude do stávajícího tepelného zařízení ve vlastnictví žalobkyně fyzicky nijak zasazeno.
44. Soud se rovněž ztotožňuje se závěrem správních orgánů obou stupňů, když žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal nedůvodnou odvolací námitku žalobce o nezajištění ochrany vlastnictví, neboť se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že podmínky realizace odpojení od SZTE vyplývají ze soukromoprávního vztahu mezi odvolatelem a stavebníkem, a že požadavky, které žalobce požaduje zahrnout do podmínek rozhodnutí, se netýkají ochrany vlastnických práv zakládajících účastenství žalobkyně ve stavebním řízení, ale směřují k ochraně SZTE jako celku. Tyto závěry jsou totiž zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která v obdobných případech dovodila, že „*popsané obtíže technického rázu nejsou důsledkem provedení stavebního záměru povoleného ve stavebním řízení, nýbrž jde o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem. Na uvedeném nic nemění, že výše uvedené technické obtíže mohou vést ke zvýšení nákladů či k nutnosti repase soustavy*“ (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38). V dalším rozsudku ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 258/2015-37, pak Nejvyšší správní soud dodal, že „*jakkoliv je motivace stavebníka patrná a prováděná změna stavby má zřejmě vést k ukončení tohoto smluvního vztahu, jsou tyto*

skutečnosti na sobě zcela nezávislé. Stěžovatelkou uváděné důsledky zjevně nastanou i v případě, že by byl smluvní vztah ukončen, aniž by byl daný stavební záměr realizován. Mezi realizací stavebního záměru a problémy, které stěžovatel uváděl, tedy není přímý kauzální vztah. Domnívá-li se stěžovatelka, že by snad právní úprava měla při ukončování smluvního vztahu více pamatovat na dopady na SZTE, není to otázka, kterou by se měly zabývat stavební úřady (popř. následně správní soudy) při posuzování stavebního záměru“. K tomu soud pouze dodává, že pokud některá z podmínek, jimiž žalobkyně podmiňovala svůj souhlas se stavbou, byla žalobkyní požadována za účelem ochrany jejího vlastnictví, pak je třeba znovu opakovat, že dle projektové dokumentace žádná ze stavebních činností při odpojení od stávajícího zdroje tepla nenaruší tu část rozvodného tepelného zařízení, která je ve vlastnictví žalobkyně.

45. Argumentace žalobkyně o nutnosti aplikovat na danou věc ustanovení občanského zákoníku, konkrétně ustanovení § 509, vymezující podmnožinu tzn. supraedifikátů, kterou tvoří liniové stavby a jiné předměty, jež ze své povahy zasahují více pozemků, je lichá. Žalobkyně má nejspíše za to, že tepelné rozvody v domě jsou příslušenstvím liniových staveb, kdy se uplatní požadavek vlastnické identity věci hlavní a věci vedlejší. Tento její názor je ovšem mylný. Vzhledem k tomu, že energetický zákon výslovně řeší vlastnictví konkrétních částí SZTE (k tomu srov. § 79 odst. 2 energetického zákona), nelze vyvratitelnou domněnku součástí liniových staveb, vyjádřenou v § 509 věty druhé občanského zákoníku, použít. Je totiž třeba si uvědomit, že, energetický zákon je zvláštním předpisem, který je třeba jako *lex specialis* použít v případě, stanoví-li, že určitá zařízení součástí liniové stavby nejsou.
46. Žalobkyně dále namítala porušení svých vlastnických práv poukazem na případné problémy technického rázu, které by mohly mít vliv na provozuschopnost celé zásobovací soustavy a na kvalitu zásobování napojených subjektů tepelnou energií (k tomu srov. bod 4. tohoto rozsudku). I k této námitce žalobkyně se ve svých rozhodnutích vyjádřil Nejvyšší správní soud, kdy v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27, učinil tyto závěry: *„...námitky stěžovatelky poukazující na dotčení zásobovací soustavy jako celku, či případné zhoršení provozuschopnosti a ekonomiky provozu zásobovací soustavy, svědčí o dopadu do ekonomické sféry stěžovatelky jako dodavatele v důsledku ztráty jednoho z odběratelů tepelné energie.“* A dále, že *„Smyslem účastenství stěžovatelky ve stavebním řízení má být ochrana jejích věcných práv k nemovitosti, nikoliv ochrana jejích podnikatelských záměrů, ekonomických zájmů a dosavadních investic do zásobovací soustavy, včetně případných investic do rekonstrukce či modernizace části rozvodného tepelného zařízení. Proto ani skutečnost, že stěžovatelka provozuje zásobovací soustavu podle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že zásobovací soustava je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nezakládá stěžovatelce (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) oprávnění chránit proti jiným subjektům veřejné zájmy“*.
47. Závěrem soud shrnuje, že žalobkyně nebyla oprávněna vznášet jakékoliv námitky, ale jen takové, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících její účastenství. Žalobkyně nemohla být případným porušením § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší přímo dotčena na svých právech souvisejících s účastenstvím ve stavebním řízení, tj. na vlastnickém právu k tepelnému zařízení. Žalobkyně nevznesla žádné konkrétní pochybnosti o tom, že by stavební záměr fyzicky zasahoval do tepelných zařízení v jejím vlastnictví, přičemž toto její obecné tvrzení je v rozporu s projektovou dokumentací. Správní orgány nebyly povinny se v řízení o stavebním záměru zabývat námitkami žalobkyně o případných technických problémech SZTE při odpojení a po odpojení

tepelných zařízení žalobkyně, ani podmiňovat vydání povolení na stavbu podmínkami, které si za účelem eliminace těchto případných problémů stanovila žalobkyně. Vzhledem k tomu, že ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona poskytovalo „toliko“ ochranu SZTE před neoprávněným odpojováním, přičemž předmětným stavebním záměrem nemělo být zřízení a provozování náhradního nebo jiného zdroje tepelné energie ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona, pak neexistovala zákonná povinnost pro vydání povolení k realizaci stavebního záměru uzavřít písemnou dohodu s žalobkyní jakožto držitelkou licence na rozvod tepelné energie.

48. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud v projednávané věci uzavírá, že žádnou z uplatněných žalobních námitek o pochybení žalovaného neshledal důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
49. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. června 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu